BRUNO FERRERO

SECRETUL PEŞTILOR ROŞII

(Istorioare pentru suflet)

Traducerea din limba italiană:
Domnica Goţia

CINE S-AR FI GÂNDIT?

Doi peşti trăiau într-un acvariu.

Înotând leneş în cerc, aveau timp să stea de vorbă, ba chiar şi de un strop de filosofie.

Într-o zi, unul din peşti îl întreabă pe celălalt:

„Tu crezi că există Dumnezeu?”

„Sigur că da!”

„Şi de unde ştii?”

„Cine ar crede că ne schimbă apa în fiecare zi?”

VIAŢA CURGE ÎN NOI ASEMENEA UNUI FLUVIU LINIŞTIT ŞI E O MINUNE.

Dar ne obişnuim şi cu minunile.

Fiecare zi e un dar cu totul nou, o nouă pagină de umplut.

Dumnezeu ne schimbă apa în fiecare zi.

Dumnezeu nu moare în ziua în care încetăm să mai credem într-un Dumnezeu personal, însă murim noi în ziua în care viaţa noastră încetează să mai fie luminată de strălucirea continuă şi reînnoită zi de zi a unei minuni a cărei sursă se află dincolo de orice închipuire.

ALEGEREA

Un om care se simţea veşnic împovărat de greutăţile vieţii i se plânse unui maestru spiritual vestit.

„Nu mai pot! Viaţa mi-e un chin!”

Maestrul luă o mână de cenuşă şi o lăsă să cadă într-un pahar plin cu apă curată, bună de băut, pe care-l avea pe masă, spunând:

„Acestea sunt suferinţele tale”.

Toată apa se tulbură şi se murdări.

Maestrul aruncă apa, luă o altă mână de cenuşă la fel cu cea dinainte, i-o arătă omului nostru, se apropie apoi de fereastră şi o aruncă în mare.

Cenuşa se împrăştie într-o clipă, iar marea rămase la fel ca înainte.

„Vezi?”, îl lămuri înţeleptul. „În fiecare zi trebuie să alegi între a fi un pahar de apă sau marea”.

Prea multe inimi neîncăpătoare, prea multe suflete şovăitore, prea multe minţi nepricepute şi braţe închise.

Una dintre lipsurile majore ale timpului nostru este curajul. Nu îndrăzneala prostească, temeritatea inconştientă, ci adevăratul curaj, care în faţa fiecărei probleme spune liniştit: „Există cu siguranţă o soluţie pe undeva, iar eu o voi găsi”.

ISPITA

Într-o zi foarte călduroasă de vară, un muncitor primise sarcina de a săpa grădina stăpânului. Se apucă de lucru fără chef şi începu să-l blesteme pe Adam, singurul vinovat, după părerea lui, pentru toate împovărările.

Blestemele şi insultele sale ajunseră la urechile stăpânului care, apropiindu-se îi spuse: „Dar de ce îl blestemi pe Adam! Fac prinsoare că şi tu ai fi făcut la fel în locul lui”.

„Cu siguranţă nu!”, răspunse lucrătorul, eu aş fi rezistat ispitei!”

„Vom vedea!”, spuse stăpânul şi îl invită la masa de prânz.

La ora fixată, lucrătorul se înfăţişă la casa stăpânului, iar acesta îl pofti într-o sală unde se afla o masă încărcată cu tot felul de bunătăţi.

„Poţi mânca tot ce voieşti”, îi spuse stăpânul angajatului. „Doar de supiera din mijlocul mesei să nu te atingi, până mă voi întoarce”.

Lucrătorul nu se lăsă rugat, se aşeză la masă, şi cu o poftă de lup începu să înfulece una după alta delicatesele ce-i erau servite. La sfârşit, privirea-i fu atrasă irezistibil de supieră. Curiozitatea mai că-l înnebunea, nu mai rezistă şi până la urmă, cu mare grijă, de-abia apucă să ridice puţin capacul supierei, că din ea sări un şoarece. Lucrătorul îl apucă de ceafă, dar şoarecele-i scăpă din mână. Începu vânătoarea Zgomotul scaunelor şi meselor răsturnate îl făcu pe stăpân să se-ntoarcă din drum.

„Ai văzut?”, îl întrebă stăpânul. Apoi îl mustră râzând: „pe viitor, în locul tău, n-aş mai blestema pe Adam şi greşeala lui cu voce tare!”

„Eu? Nu! Eu sunt altfel! Eu nu m-aş fi comportat aşa cu siguranţă!”

„Ce prost ai fost! Trebuia să faci aşa şi aşa...”

Câte feluri de a-i acuza pe ceilalţi. Cel care-l acuză însă pe celălalt, se acuză pe sine încă şi mai mult.

Un novice vorbea cu dispreţ despre aviditatea şi violenţa oamenilor „din lume”. Maestrul îi spuse: „Îmi aduci aminte de lupul care trecea printr-o perioadă de bunătate şi care, văzând o pisică fugind

după un şoarece, se întoarse spre lupul care-l însoţea şi-i spuse indignat: „N-ar fi oare timpul ca să facă cineva ceva pentru a pune capăt acestei urmăriri?”

APUSUL

Odată, demult, un misionar străbătea Munţii Stânei şi împreună cu un tânăr îi fac în fiecare seară, la acelaşi moment al apusului, tânărul indian se îndepărta, se întorcea spre soare şi începea să se mişte pe ritmul unei melodii suave şi pline de nostalgie pe care o cânta încet.

Tânărul care dansa şi cânta cu faţa spre soarele ce se stingea, era o privelişte care-l umplea pe misionar de o curiozitate plină de admiraţie. Într-o zi, îl întrebă pe ghidul său: „Ce înseamnă tot acest ritual pe care-l îndeplineşti în fiecare seară?”

„O, e ceva foarte simplu”, răspunse tânărul. Eu şi soţia mea am compus acest cântec împreună. Când suntem departe unul de celălalt, fiecare, oriunde s-ar afla, se întoarce spre soare puţin înainte să apună şi începe să cânte şi să danseze. Astfel, chiar dacă suntem departe, cântăm şi dansăm împreună”.

Când apune soarele, tu cu cine dansezi?

O mistică din secolul al IX-lea a scris această rugăciune:

„Doamne!

Stelele strălucesc, ochii îndrăgostiţilorse-nchid.

Fiecare iubită e singură cu iubitul ei, iar eu sunt singură aici, cu tine!”

DETALIUL

Era odată un paroh care pregătea toate celebrările externe ale parohiei sale cu mare grijă, iar solemna procesiune de sărbătoarea Sfanţului Sacrament îndeosebi. Voia ca sărbătoarea să fie un adevărat eveniment pentru sat.

Cu trei luni înainte, convocase comitetul special constituit, organizase grupurile de lucru, astfel încât în ziua cu pricina, tot satul era mobilizat.

La 10.30 fix, procesiunea începu.

Veneau întâi ministranţii cu sfeşnicele, apoi băieţii în costume colorate, fetiţele cu rochiţe albe care aruncau petale de flori, tinerii de la clubul sportiv în salopete galbene şi albastre, bărbaţii şi femeile cu steagurile colorate ale confreriilor, bandierele albastre, galbene şi roşii ale Acţiunii Catolice, tinerii de la Oratoriu, poporul, grupul

ministranţilor şi fanfara satului. O procesiune extraordinară!

În timp ce fanfara intona imnul cel mai solemn, pe poarta bisericii ieşi lent baldachinul de brocart aurit, împodobit cu pene roşii şi albe, purtat ceremonios de patru tineri.

Sub baldachin, parohul îmbrăcat cu ornatele cele mai frumoase, ţinea ostensoriul greu de aur, încrustat cu pietre preţioase.

Dintr-odată vicarul, care stătea lângă ministranţi, se apropie alarmat de paroh şi-i şopti: „Părinte, ostensoriul e gol!"

Parohul răspunse enervat: „Nu vezi la câte trebuie să mă gândesc? Nu mă pot ocupa şi de detalii!"

Iisus este doar un detaliu? Pentru prea mulţi aşa este.

Într-o zi, Pruncul Iisus îi apăru Sfintei Tereza. Dar Sfânta nu ezită o clipă să-l părăsească de îndată ce clopotul mănăstirii sună pentru rugăciune. Când, la noviciat, edificatorul exemplu de ascultare i se relată Sfintei Bernadeta, întrebată ce crede, umila văzătoare răspunse că ea nu ar fi făcut la fel. Surpriză şi puţină indignare în rândul surorilor. Însă tânăra soră adăugă: „Da, bineînţeles că şi eu aş fi plecat. Dar l-aş fi luat pe Pruncul Iisus cu mine. La urma urmei, nu trebuia să cântărească prea mult".

FELICITĂRILE

Micul Carol era un copil timid şi liniştit, într-o zi veni acasă şi-i spuse mamei că de Sfântul Valentin ar vrea să pregătească o felicitare pentru toţi colegii de clasă.

Instinctiv, mama exclamă: „Nu! Nu e cazul!"

În fiecare zi, ea se uita la copiii care se-ntorceau acasă de la şcoală pe jos. Carol al ei se târa mereu ultimul. Ceilalţi râdeau şi formau o mică gaşcă veselă, dar Carol nu se întovărăşea niciodată cu ei. Mama se hotărî să-şi ajute băiatul şi-i cumpără lui Carol cartoane şi creioane colorate. Timp de trei săptămâni, seară de seară, Carol desenă meticulos treizeci şi cinci de felicitări de Sfântul Valentin.

Sosi ziua de Sfântul Valentin, iar Carol nu mai putea de emoţie. Strânse cu grijă toate felicitările, le puse în ghiozdan şi fugi afară. Mama se gândi să-i facă prăjitura lui preferată pe care s-o găsească lângă o ceaşcă caldă de cacao când se va întoarce de la şcoală. Ştia că va fi dezamăgit şi poate în felul acesta îi va alina suferinţa. Tuturor va da o felicitare, el însă, nu va primi niciuna.

În acea după-amiază mama pregăti prăjitura şi ceaşca cu cacaua. Când auzi obişnuita zarvă a copiilor, privi pe fereastră. Veneau ca de

obicei râzând şi povestind. Şi ca întotdeauna, Carol era ultimul, singur.

Intră aproape-n fugă în casă şi-şi aruncă ghiozdanul pe un scaun. Nu avea nimic în mână, iar mama se aştepta să izbucnească în lacrimi. „Mama ţi-a făcut prăjitură şi cacao”, spuse ea cu un nod în gât. Dar el aproape că n-o auzi. Trecu mai departe, cu faţa aprinsă, spunând tare: „Niciunul măcar. Niciunul măcar!”

Mama îl privi nesigură.

Iar copilul adăugă: „N-am uitat pe niciunul măcar, pe niciunul”.

„Voinţa Tatălui care m-a trimis este să nu pierd pe niciunul din cei pe care mi i-a dat. „(Ioan 6, 39) Pe niciunul măcar.

IMITAREA

Într-un centru de primire pentru persoanele fără adăpost, un alcoolic cu numele de Giovanni, considerat irecuperabil, fu atins de generozitatea voluntarilor centrului şi se schimbă complet. Deveni persoana cea mai serviabilă pe care o cunoşteau colaboratorii şi obişnuiţii centrului.

Neobosit, zi şi noapte, Giovanni îşi găsea mereu de lucru. Nicio muncă nu era prea umilă pentru el. Fie că era vorba de curăţirea unei camere în care un alcoolic se simţise rău, sau de cea a toaletelor, Giovanni făcea tot ce i se cerea cu zâmbetul pe buze şi parcă recunoscător pentru că putea fi de folos. Se putea conta pe el când era nevoie să se facă de mâncare pentru oameni morţi de oboseală, sau când trebuiau schimbate şi puse-n pat persoane care nu o puteau face singure.

Într-o seară, preotul centrului vorbea ca de obicei mulţimii aşezate în linişte în sală, subliniind necesitatea de a-i cere lui Dumnezeu harul de a ne schimba. Pe neaşteptate, un bărbat se ridică, străbătu culoarul liber până la altar, se aruncă în genunchi şi începu să strige: „Doamne, te rog, fă-mă să fiu ca Giovanni! Fă-mă ca Giovanni!”

Preotul se aplecă şi-i spuse: „Fiule, cred că ar fi mai bine să ceri: «Fă-mă să fiu ca Iisus!»” Omul îl privi întrebător şi-i spuse: „De ce? Iisus e ca Giovanni?”

Dacă cineva te-ntreabă: „Cum este un creştin?”

Singurul răspuns acceptabil este: „Priveşte-mă!”

VIRGULA

Era odată o virgulă care se săturase de puţina preţuire care i se dădea. Până şi copiii din clasele primare făceau glume pe seama ei.

Ce este o virgulă la urma urmei? În ziare nimeni nu o mai

foloseşte. O aruncă la întâmplare. Într-o bună zi, virgula se revoltă.

După lunga întrevedere cu adversarul său, preşedintele statului scrise o însemnare pe care o dădu în grabă generalului: „Pacea, e imposibil să se lanseze misilele”.

În acel moment, mica, uitata virgulă îşi puse în aplicare planul şi se mută. Nu se mută decât cu un cuvânt, făcu doar un mic salt. Astfel, generalul citi: „Pacea e imposibil, să se lanseze misilele”.

Şi astfel izbucni Războiul Mondial.

Într-o pădure din Colorado turiştii admirau ce mai rămăsese dintr-un copac imens de aproape cinci sute de ani. Pe vremea când Cristofor Columb debarcase pe continentul american, copacul era doar o plăntuţă plăpândă. Înfruntase furtuni şi cutremure, supravieţuise după mii de fulgere şi avalanşe, iar mai apoi, pentru a-i cuprinde trunchiul era nevoie de douăzeci de oameni.

Într-o zi, o insectă minusculă îşi depuse câteva ouă microscopice într-o crăpătură a scoarţei. Din ele ieşiră câteva larve de nimic, dar cu un apetit sănătos. Astfel, în câteva luni, gigantul pădurii, care înfruntase secolele şi furtunile, fu distrus.

Fii atent la lucrurile mici, ele sunt sămânţa celor mari.

TINERI

Un tânăr care participa la un concurs de alergare în deşert, se pierdu şi, în imensitatea orbitoare a dunelor şi a stâncilor, nu se mai ştiu orienta. Nu-şi pierdu cumpătul şi începu să meargă cu curaj. După un timp de mers la întâmplare, seceta şi soarele începură să-l lovească fără milă. Puterile îl părăsiră.

Tânărul îşi pierdu curajul şi se lăsă doborât de oboseală lângă o stâncă, tocmai la încrucişarea a trei sau patru drumuri care păreau că se pierd în necunoscut.

„Apă!”, începu să spună tânărul cu glasul stins.

Trecu pe acolo un medic vestit pentru cercetările sale; îl măsură din cap până în picioare, iar apoi îi spuse: „Tinere, aminteşte-ţi că organismul tău are nevoie de cel puţin doi litri de apă pe zi. Asta-ţi trebuie! Nu porcăriile pe care le beţi voi!”

Trecu apoi un om de ştiinţă care-i explică cu bucurie virtuţile H_20-ului şi minunea acelor molecule care se uneau pentru a da naştere unui element atât de util.

Pe celălalt drum sosi un preot vrednic care-i ţinu tânărului nostru o predică despre faptul că dorinţa sa era legitimă şi că apa pe

care o dorea atât de mult trebuia să-l facă să se gândească la ceva mai înalt.

Trecu şi un beţiv care arătându-i tânărului sticla, îi garantă, luându-l în râs, că alcoolul era mult mai bun decât apa. Toţi se îndepărtară ridicând nori de praf în urma lor.

Tânărul rămase acolo, la răscruce, întins pe nisipul fierbinte, strigând cu voce tot mai slabă: „Apă!"

Dezolanta monotonie a interminabilelor şi pustiilor şosele din America de Sud, e întreruptă de nişte grămezi de pietre numite „ceferinos"; pe fiecare din ele se aflându-se o sticlă cu apă.

Sticlele sunt lăsate de camionagiii care vor să amintească prin acest gest o întâmplare. Era odată o mamă care, împreună cu copilul ei, se pierdu într-unul din aceste ţinuturi pustii. Cum copilul era pe moarte din pricina setei, ea i-o potoli cu sângele ei.

Îi găsi un camionagiu şi-l salvă pe micuţ, dar mama era deja moartă.

Pe drumurile tinerilor din ziua de azi, cine mai construieşte „ceferinos"?

LAPTELE LUI DUMNEZEU

Într-o zi, pe când mergea prin deşert, Moise întâlni un cioban. Petrecu toată ziua cu el şi-l ajută să mulgă oile. Pe înserat, Moise îl văzu pe cioban punând într-un blid puţin din laptele cel mai bun pe care-l aşeză nu departe de coliba în care stătea. Moise îl întrebă pentru ce era laptele, iar ciobanul îi răspunse: „E laptele lui Dumnezeu".

Curios, Moise îl întrebă: „Cum aşa?"

„Întotdeauna pun deoparte laptele cel mai bun şi i-l ofer lui Dumnezeu", îi spuse ciobanul. Moise simţi nevoia să corecteze credinţa infantilă a ciobanului, şi insistă: „Şi Dumnezeu îl bea?"

„Sigur!", răspunse ciobanul.

Moise începu să-i explice că Dumnezeu e spirit pur şi că nu poate să bea lapte. Cum ciobanul nu voia să creadă, Moise îl sfătui să se ascundă într-o tufă să vadă dacă Dumnezeu va veni într-adevăr să bea laptele. Imediat după căderea nopţii ciobanul se ascunse şi, în lumina lunii, văzu un vulpoi care venea din deşert cu paşi mici şi repezi. După ce se uită în stânga şi-n dreapta, vulpoiul se aruncă asupra laptelui şi-l sorbi cu poftă, după care dispăru în deşert.

În ziua următoare, Moise îl găsi pe cioban întristat. „Păi ce se-ntâmplă?", îl întrebă. „Aveai dreptate!", suspină. „Dumnezeu e spirit

pur şi nu vrea laptele meu!”

Uimit, Moise exclamă: „Ar trebui să-ţi pară bine! Acum, faţă de ieri, ştii ceva în plus despre Dumnezeu”.

„Da, dar era singurul fel în care îi puteam arăta iubirea pe care i-o port”.

Moise înţelese. Se retrase şi începu să se roage cu ardoare. Dumnezeu îi apăru în timpul nopţii şi-i spuse: „Ai greşit, Moise. E adevărat că sunt spirit pur, dar primeam cu bucurie laptele pe care mi-l oferea ciobanul ca semn al iubirii sale; totuşi, din moment ce nu aveam nevoie de lapte, îl împărţeam cu acel vulpoi care nu mai putea de pofta lui”.

Sunt oameni care se cred foarte înţelepţi şi care dispreţuiesc credinţa oamenilor simpli şi a „băbuţelor”.

Trebuie însă să ne amintim mereu de rugăciunea plină de bucurie a lui Iisus: „Te slăvesc pe Tine, Părinte, Domn al cerului şi al pământului, că ai ascuns acestea celor înţelepţi şi pricepuţi şi le-ai descoperit pruncilor”.

SEMNALUL

După o furtună cumplită, agăţându-se de resturile bărcii în care călătorea, un biet naufragiat ajunse pe plaja unei insuliţe pustii. Era o stâncă mică, abruptă şi neprimitoare.

Bietul om începu să se roage. Din toate puterile, îi cerea lui Dumnezeu să-l salveze şi în fiecare zi scruta orizontul în aşteptarea unui ajutor.

După câteva zile, se organiză. Cu multă trudă şi sudoare îşi făcu câteva unelte pentru agricultură şi vânătoare, reuşi să aprindă focul, îşi construi o colibă şi un parapet împotriva vânturilor năprasnice.

Trecură câteva luni. Bietul om continua să se roage, dar la orizont nu se arăta niciun vas. Într-o zi, o pală de vânt deasupra focului, suflă flăcările care atinseră adăpostul naufragiatului.

Cât ai clipi, totul luă foc. Nori groşi de fum se ridicară spre cer. Toată truda de luni de zile, se prefăcu în scrum în câteva secunde.

După ce încercă în zadar să salveze câte ceva, naufragiatul se aruncă plângând pe nisip. „De ce, Doamne? De ce şi asta?”

La câteva ore, un vas mare acostă în apropierea insulei şi veniră să-l ia cu o şalupă.

„Dar cum de-aţi ştiut că eram aici?”, întrebă naufragiatul căruia nu-i venea să-şi creadă ochilor.

„Am văzut semnalele de fum”, îi răspunseră.

Greutăţile tale de azi sunt semnale de fum pentru harurile de mâine. Dumnezeu va veni să te salveze.

„Care este drumul cel mai scurt pentru a-l întâlni pe Dumnezeu?”

„Să-ţi trăieşti viaţa într-un scaun cu rotile”, răspunse un om fără picioare.

GHEMUL DE LÂNĂ

Era odată un împărat la curtea căruia, fiindcă tocmai se aşezase în cetatea de scaun, se dădea un mare ospăţ. În sala de ospeţe împăratul primea onorurile şi darurile. Toate erau de mare preţ: arme strălucitoare, cupe de argint, brocarturi brodate cu aur.

Şirul celor care aduceau daruri era pe terminate, când apăru, şchiopătând şi sprijinindu-se cu greu într-un toiag, o ţărancă bătrână cu saboţi butucănoşi. Fără să scoată un cuvânt, scoase din traistă un pachet înfăşurat cu grijă într-o pânză.

La gestul femeii care aşeză la picioarele împăratului un ghem de lână albă, din sală izbucniră hohote de râs. Era lâna de la cele două oi ale sale, singura ei avere, toarsă în nopţile lungi de iarnă.

Fără să spună nimic, regele se înclină demn, iar apoi făcu semn ca ospăţul să înceapă, în timp ce bătrâna ţărancă străbătea sala încet, măsurată din cap până-n picioare de privirile batjocoritoare ale curtenilor.

Femeia îşi reluă prin noapte drumul cel lung spre cocioaba ei construită în mijlocul pădurii, unde până atunci prezenţa ei nu fusese decât tolerată. Ajunsă însă în faţa casei, se opri cuprinsă de spaimă.

Cocioaba era înconjurată de soldaţii împăratului care implântau de jur-împrejur pari pe care întindeau firul de lână albă.

„Vai de mine!”, se gândi biata bătrână cu inima strânsă, „împăratul s-a supărat din pricina darului meu… Soldaţii mă vor prinde şi mă vor arunca în închisoare…”

Când o văzu, comandantul se plecă cu respect şi-i spuse: „Bunică, din ordinul bunului nostru împărat, tot pământul care va putea fi împrejmuit cu firul de lână, de acum înainte e al dumitale”.

Noul ei pământ era tot atât de mare pe cât fusese de lung ghemul de lână. Primise cu măsura cu care dăruise.

Cerem mult şi ne este frică să dăruim.

Doi călugări cultivau trandafiri. În timp ce primul se pierdea contemplându-le frumuseţea şi îmbătându-se de mirosul lor, cel de-al

doilea tăia cei mai frumoşi trandafiri şi îi dădea trecătorilor.

„Ce faci?!", îl certa primul. „Cum de te poţi lipsi astfel de bucuria şi de parfumul trandafirilor tăi?"

„Trandafirii parfumează mult mâinile celui care îi dăruieşte", răspunse împăciuitor cel de-al doilea.

DOUĂ CAPETE

Pe malurile unui lac din India de Nord, era odată o pasăre mică cu două capete, unul la dreapta, unul la stânga şi un singur corp.

Într-o zi, în timp ce se învârtea căutându-şi de mâncare, cu ochii capului din dreapta văzu un fagure de miere sălbatică pe care se şi aruncă.

Capul din stânga spuse:

„Dă-mi şi mie!"

Dar capul din dreapta nu-l ascultă şi mâncă fagurele pe nerăsuflate. Atunci, capul din stânga jură răzbunare şi în timp ce pasărea hoinărea prin pădure, la stânga se iviră nişte bobiţe foarte amare. Capul din stânga le văzu primul şi, deşi ştia că nu sunt bune şi că fac rău la stomac, ciuguli totuşi câte putu. Se gândea între timp: „Ne va durea burta, dar măcar aşa, egoistul din partea cealaltă va învăţa ce este solidaritatea" Cum boabele erau otrăvitoare, la puţin timp după aceea pasărea se simţi cuprinsă de nişte dureri înfiorătoare, iar în scurtă vreme, îi pricinuiră moartea.

Muriră şi cele două capete, cel din dreapta şi cel din stânga, pentru că niciunul nu avusese minte.

Astfel mor multe familii. Din teama de a iubi.

„Relaţiile profunde m-au speriat întotdeauna", recunoaşte un student, „pentru că toate par să impună mari responsabilităţi. Întotdeauna mi-a fost teamă că nu voi putea face faţă numeroaselor exigenţe şi cerinţe pe care o angajare de acest gen le aduce cu sine. Iar când am găsit în fine curajul să încep o relaţie profundă şi stabilă, am fost uimit să constat că mă simţeam mai puternic decât înainte.

Din acel moment am avut impresia că dispun de două capete, nu de unul, şi la fel, de patru mâini, de patru picioare şi de o altă lume. Capacităţile mele de a mă realiza şi de a evolua s-au dublat, aşa cum s-au dublat şi alternativele pe care le aveam la dispoziţie. Acum mi-e mult mai uşor să-i iubesc pe ceilalţi. Mă simt mult mai puternic şi nu-mi mai este frică".

UN HOŢ ÎN RAI

Un hoţ ajunse la porţile Raiului şi începu să bată: „Deschideţi!”

Auzind gălăgia, Sfântul Petru, care ţine cheile Raiului, veni la poartă.

„Cine-i acolo?”

„Eu”.

„Şi cine eşti?”

„Un hoţ. Lasă-mă să intru în Rai”.

„Nici prin gând nu-mi trece! Aici nu este loc pentru hoţi”.

„Şi cine eşti tu ca să mă împiedici să intru?”

„Sunt Sfântul Petru!”

„Te ştiu! Tu eşti ăla care de frică, s-a lepădat de Iisus de trei ori, înainte să cânte cocoşul. Ştiutorul amice!”

Roşu de ruşine, Sfântu Petru se retrase şi fugi să-l cheme pe Sfântul Pavel. „Pavele, mergi să vorbeşti tu cu omul de la poartă”.

Sfântul Pavel îşi scoase capul pe uşă şi întrebă:

„Cine-i acolo?”

„Sunt eu, hoţul. Lasă-mă să intru în Rai”.

„Aici nu este loc pentru hoţi!”

„Şi cine eşti tu de nu mă laşi să intru?”

„Sunt Sfântul Pavel!”

„A, Pavel! Tu eşti ăla care mergea de la Ierusalim la Damasc ca să-i omori pe creştini. Iar acum eşti în Rai!”

Sfântul Pavel se înroşi, se retrase încurcat şi-i povesti totul Sfântului Petru.

„Trebuie să-l trimitem pe Ioan Evanghelistul”, spuse Sfântul Petru. „El nu l-a trădat niciodată pe Iisus, el poate să vorbească cu hoţul”.

Ioan se arătă la poartă. „Cine-i acolo?”

„Sunt eu, hoţul. Lasă-mă să intru în Rai”.

„Hoţule, poţi bate cât vrei. Pentru păcătoşii ca tine, aici nu este loc!”

„Şi cine eşti tu de nu mă laşi să intru?”

„Sunt Ioan Evanghelistul”.

„A, eşti un evanghelist. Şi de ce înşelaţi oamenii? Voi aţi scris în Evanghelie: «Bateţi şi vi se va deschide. Cereţi şi vi se va da.» De două ore tot bat şi cer, dar nimeni nu mă lasă să intru. Dacă nu-mi găseşti repede un loc în Rai, mă întorc cât ai clipi pe Pământ şi le spun tuturor că ai scris minciuni în Evanghelie!”

La auzul acestor cuvinte, Ioan se sperie şi-l lăsă pe hoţ să intre în Rai.

Când predicatorul reveni asupra temei veştii celei bune, un om îl întrerupse: „Păi cefei de veste bună mai e şi asta, dacă este aşa de uşor să mergi în iad şi atât greu să intri în Rai?”

Raiul e doar o chestiune de milostivire.

CEILALŢI

Un tată cu fiul său şedeau unul lângă altul într-o biserică. Brusc, copilul îi dădu un cot tatălui şi râse răutăcios: „Tată, uite! Omul de acolo doarme!”

Tatăl îl privi pe copil foarte serios şi-i răspunse: Ar fi mai bine dacă ai dormi şi tu în loc să vorbeşti urât despre ceilalţi!”

Câţiva bătrâni se duseră să-l vadă pe Ava Pimen şi-l întrebară: „Ce credeţi, când în biserică îi surprindem moţăind pe fraţii noştri, este bine să-i pişcăm pentru a-i trezi? „Bătrânul răspunse: „Dacă aş vedea un frate moţăind, i-aş sprijini capul pe genunchii mei şi l-aş lăsa să se odihnească”.

Cu toţii ar trebui să redescoperim ce înseamnă „indulgenţa”.

LUPUL DIN BETLEEM

Era odată un lup care trăia în împrejurimile Betleemului. Păstorii se temeau de el şi stăteau de veghe toată noaptea pentru a-şi salva turmele. Stătea mereu cineva de pază, astfel încât lupul era tot mai înfometat, mai şiret şi mai întărâtat.

O noapte ciudată, plină de sunete şi lumini, puse în fierbere toată tabăra ciobanilor. Ecoul unui minunat cor de îngeri tocmai se pierduse în nori. Se născuse un copil, un micuţ dolofan şi roz, fără prea multă însemnătate.

Lupul se miră cum de acei jerpeliţi de ciobani fugiseră toţi să vadă un copil.

„Câte fandoseli pentru un pui de om”, se gândi lupul. Curios, dar mai ales înfometat cum era, îi urmări din umbră cu paşi moi. Când îi văzu intrând într-un grajd, se opri şi aşteptă. Păstorii aduseră daruri, salutară pe bărbat şi pe femeie, se închinară adânc copilului, iar apoi plecară. Osteniţi de oboseala şi de surprizele neînchipuite ale zilei, bărbatul şi femeia adormiră. Atunci, pe furiş ca-ntotdeauna, lupul se strecură în grajd. Nimeni nu-i simţi prezenţa în afară de copil. Îşi deschise mari ochişorii şi se uita la botul ascuţit care, precaut, dar rară greş, se apropia pas cu pas tot mai mult. Lupul avea fălcile

întredeschise şi limba aprinsă. Ochii îi erau tăioşi şi cruzi. Copilul însă, nu părea speriat.

„O mâncare pe cinste!”, se gândi lupul. Suflarea lui caldă atinse uşor copilul. Îşi încorda muşchii şi se pregăti să ucidă frageda pradă.

În acea clipă, o mânuţă a copilului, ca o floare delicată, îi atinse încetiţor botul mângâindu-l cu drag. Pentru prima dată cineva îi mângâia blana aspră şi încâlcită, iar cu o voce pe care lupul n-o mai auzise niciodată, copilul îi spuse: „Te iubesc, lupule!”

Atunci, în grajdul întunecos din Betleem, se întâmplă ceva de necrezut. Pielea lupului se rupse căzând ca o haină veche, iar de sub ea apăru un om. Era un om în carne şi oase. Omul căzu în genunchi, sărută mânuţele copilului şi i se rugă în tăcere.

Apoi, omul care înainte fusese lup ieşi din grajd cu fruntea sus şi merse prin lume pentru a le vesti tuturor a: „S-a născut copilul dumnezeiesc care vă poate da adevărata libertate! Mesia a venit! El vă va schimba!”

A schimba creaturile doar iubindu-le. Acesta era planul lui Dumnezeu. Poate o să dea roade cu fiarele…

ASEDIUL

Se spune că la Los Angeles, în lumea cinematografică, invidiaţii oameni de film care se prefac mereu că „lucrează la un proiect important”, îşi povestesc o zi obişnuită în felul următor:

„Vă sculaţi la opt. Beţi un suc de portocale şi vă luaţi vitaminele. O plimbare de o jumătate de oră cu câinele vă pregăteşte pentru micul-dejun. Apoi, citiţi ziarele şi poşta. Pe la zece şi jumătate, o primă baie tonifiantă în piscină, apoi gimnastica relaxantă, baie, plajă şi toaleta completă. Urmează lunch-ul pe care-l puteţi lua împreună cu prietenii.

După lunch şi cafea, de obicei se vizionează un film într-o proiecţie privată, sau shopping şi telefoane. Pe la orele şaisprezece, tennis, echitaţie sau golf.

La întoarcere, o a doua baie în piscină, stretching şi fitness de după-masă. După aceste exerciţii, duş, masaj şi, întru totul recomandată, o mică siestă. Când vă treziţi, aveţi optzeci de ani”.

Un om de afaceri, stresat şi uzat de prea multele-i angajamente, se duse la un maestru de viaţă spirituală să-i ceară sfat. Maestrul îi spuse: „Când un peşte ajunge pe uscat, se dă de ceasul morţii. La fel şi tu începi să mori când te laşi dus de lucrurile lumeşti. Peştele se poate salva

dacă se reîntoarce repede în apă. Tu trebuie să te întorci repede în singurătate".

Omul de afaceri se înspăimântă. „Trebuie să-mi las toate afacerile şi să mă retrag într-o mănăstire?"

„Nu, nu! Păstrează-ţi afacerile şi refugiază-te în inima ta".

În lexicul spiritualităţii există un cuvânt foarte frumos: „reculegere". El exprimă momentul în care ne oprim pentru a „culege „bucăţile din noi pe care ziua le-a împrăştiat.

CEL MAI BUN VIN

Un bărbat şi o femeie se căsătoriră la o vârstă înaintată şi spre marea lor bucurie şi surprindere avură un copil. Îl crescură cu toată iubirea şi grija lor şi, deşi erau foarte săraci, îl trimiseră la şcoala unui înţelept pentru ca şi sufletul să-i fie cultivat. Întors acasă, băiatul avea o singură dorinţă: aceea de a se revanşa faţă de părinţii săi.

„Ce lucru aş putea face care să vă facă într-adevăr plăcere?"

„Lucrul cel mai drag nouă eşti tu, fiule", răspunseră bătrânii. „Dar dacă totuşi ţii să ne faci un dar, adu-ne puţin vin. Ne place foarte mult şi sunt ani de zile de când n-am mai băut un strop măcar…"

Băiatul nu avea o leţcaie. Într-o zi, pe când mergea prin pădure să taie lemne, îşi muie mâinile în apa care curgea dintr-o cascadă enormă şi bău: i se păru că apa avea gustul celui mai bun şi mai limpede vin pe care-l gustă vreodată. Umplu un ulcior pe care-l avea cu el şi se întoarse în grabă acasă.

„Iată darul meu", le spuse părinţilor. „Un ulcior de vin doar pentru voi".

Părinţii gustară apa şi, deşi nu simţeau decât gustul apei, îi zâmbiră şi-i mulţumiră din inimă.

„Săptămâna viitoare vă voi aduce un altul", le spuse băiatul. Şi aşa făcu multe săptămâni la rând. Bătrânii intrară în joc: băură apa cu mult entuziasm şi erau bucuroşi să vadă bucuria înflorind pe chipul fiului lor.

Astfel, se întâmplă ceva nemaipomenit: bolile şi ridurile le dispărură.

Ca şi cum acea apă ar fi avut ceva miraculos.

Este minunea cuvântului „mulţumesc". Sunt persoane care spală, calcă, gătesc pentru alţii timp de zece, douăzeci, treizeci de ani. Le ţin companie, îi îngrijesc, îi iubesc zi de zi şi totuşi n-au auzit niciodată spunându-li-se „mulţumesc!"

A spune „mulţumesc” nu e o chestiune de politeţe. Înseamnă să-i spui celuilalt: „Stai! Mi-am dat seama că exişti!”

De aceea lumea e plină de atâtea persoane care nu se văd.

BALTA

Era odată o baltă mică. Era fericită că exista şi se bucura răutăcios când stropea pe cineva cu ajutorul unei maşini. Îi era frică doar de un lucru: de soare.

„Este moartea bălţilor”, se gândea ea cu fiori.

Un poet care mergea cu capu-n nori, nimeri în baltă cu amândouă picioarele, dar în loc să se supere, se împrieteni cu ea.

„Bună ziua!”, spuse el, iar balta îi răspunse:, 3 unăziua!”

„Cum de-ai ajuns aici jos?”, o întrebă poetul.

În loc de răspuns, balta îşi adună toate puterile şi oglindi în ea bolta cerului.

Vorbiră îndelung despre Tatăl cel Mare, despre ploaie şi despre faptul că bălţii îi era atât de frică de soare.

Bunul poet vru să-i risipească teama şi-i vorbi despre imensitatea mării, despre alunecarea peştilor şi despre bucuria valurilor. Îi mai povesti că marea este patria şi mama tuturor bălţilor şi că viaţa de pe pământ şi din mare se datorează soarelui. Până şi viaţa bălţilor. Seara îi cuprinse pe poet şi pe baltă încă absorbiţi de dialogul lor mut.

După câteva zile, poetul se întoarse la umeda sa prietenă. O găsi dansând în văzduh, în lumina caldă a soarelui.

Balta îi explică: „Datorită ţie am înţeles. Atunci când soarele m-a cuprins cu gingăşia lui. nu mi-a mai fost frică. M-am lăsat luată, iar acum plec pe urmele gâştelor sălbatice care-mi vor arăta drumul spre mare. La revedere şi nu mă uita!”

Un cărbune se simţea murdar, urât şi nefolositor. Se hotărî deci să devină alb şi şlefuit. Încercă diferite produse chimice şi diferite operaţii chirurgicale. Dar nu era nimic de făcut.

„Singura soluţie ar fi focul”, i se spuse.

Cărbunele se aruncă în foc. Deveni o creatură luminoasă, strălucitoare, caldă, iradiantă, magnifică.

„Te mistui”, îi spuseră.

„Dar dau lumină şi căldură”, răspunse cărbunele, în sfârşit fericit.

Lasă-te cuprins de soarele şi de focul Spiritului şi vei străluci ca o stea pe cer pe drumurile infinitului.

CAPITALUL

Un tată dăduse cu ceară caroseria maşinii, iar acum o freca cu grijă pentru a-i da lucia

Băiatul său de unsprezece ani îl ajuta, frecând cu cârpa barele de protecţie.

„Vezi, dragă”, spunea tatăl, „maşina este un capital al familiei, trebuie s-o îngrijim, să-i acordăm atenţie şi timp”.

„Sigur, tată”.

„Aşa fiule!”

Urmă un moment de tăcere.

„Atunci eu nu sunt un capital al familiei, şopti încet băiatul”.

„Dar de ce?”

„Tu nu ai niciodată timp pentru mine”.

Care este capitalul tău familial?

Un prieten de-al meu are un băiat mort după baschet, iar prietenului meu nu i-a plăcut niciodată baschetul. Dar într-o vară, îşi sacrifică toate zilele libere pentru a-şi duce fiul să vadă toate meciurile echipei naţionale în campionatele europene de baschet. Călătoria luă mai bine de trei săptămâni şi costă o sumă măricică.

La întoarcere, prietenul meu fu întrebat: „Dar chiar atât de mult îţi place baschetul?”

„Deloc”, răspunse. „Dar îmi iubesc mult băiatul!”

MĂSURA LUI DUMNEZEU

Când regele Solomon hotărî să-i construiască lui Dumnezeu un templu magnific, încredinţa construirea celor patru ziduri principale la patru categorii diferite: proprietarilor de pământ, meşteşugarilor, negustorilor şi săracilor.

Primele trei categorii plătiră muncitorii, în timp ce săracii construiră zidul de apus cu mâinile lor.

Zidul fu construit cu preţul multor sacrificii şi vieţi omeneşti.

Dar lui Dumnezeu zidul de apus îi fu mai plăcut decât toate celelalte, îl binecuvânta şi-l feri de toate distrugerile.

Este „zidul plângerii” unde şi acum, evreii merg să se roage.

Fudulul rege Cazimir hotărî să lase posterităţii un semn al larghetei sale ridicând o catedrală fabuloasă în centrul oraşului. Iar pentru ca meritul să-i revină lui şi numai lui, emise un decret prin care, sub pedeapsă cu moartea, orice contribuţie la construcţie în mod gratuit era interzisă.

„Este opera mea şi numai a mea!”, striga împăratul. Edificiul se ridica splendid şi impunător.

Lucrătorii regelui munceau în ture istovitoare. Până şi animalele, boii şi caii folosiţi la transport, se prăbuşeau sfârşite. Regele ceru să se sculpteze o placă mare de marmură care urma să fie aşezată pe faţada domului: „Ridicat spre mărirea lui Dumnezeu, ctitorit de către regele Cazimir. „Placa fu zidită sub rozetă.

În ziua sfinţirii catedralei, regele sosi în fruntea cortegiului de demnitari. Placa era acoperită cu o pânză. Când piaţa fu plină de lume venită să sărbătorească, înaintea cardinalului şi a capitalului canonicilor adunaţi gata să binecuvânteze, regele făcu semn ca pânza să fie ridicată.

Mulţimea fu cuprinsă de mirare, iar regele se făcu alb ca varul. Pe placă se putea citi cu litere mari de aur: „Ridicat spre mărirea lui Dumnezeu, ctitorit de către regele Cazimir şi de către Tereza”.

Furibund, regele porunci ca numele în plus să fie şters, dar el reapărea în fiecare dimineaţă. Regele dădu atunci poruncă să fie găsită acea Tereza. Îi aduseră o femeie cu haine ponosite care tremurând, mărturisi că într-o seară, întorcându-se de la câmp, văzuse caii şi boii osteniţi şi, pe ascuns, le dăduse puţin fân.

Regele Cazimir înţelese că dorinţa lui era nebunească şi orgolioasă. Dumnezeu însuşi scrisese pe placă numele umilei femei cu suflet mare. Iar acel nume stă scris acolo până în ziua de azi.

SOŢIA PERFECTĂ

Mulla Nasrudin şedea în prăvălia sa de ceai când sosi un vecin care voia să-i vorbească. „Mulla, mă căsătoresc şi sunt tare emoţionat”, îi spuse vecinul. „Tu nu te-ai gândit niciodată să te căsătoreşti?”

Nasrudin îi răspunse: „Ba da, m-am gândit. Şi când eram tânăr mi-o doream foarte mult. Voiam să găsesc soţia perfectă. Am pornit la drum pentru a o găsi şi am mers la Damasc. Acolo am întâlnit o femeie frumoasă, plină de graţie, distinsă şi foarte spirituală, dar care nu cunoştea lumea. Am pornit atunci din nou la drum îndreptându-mă spre Isphahan. Acolo am întâlnit o femeie pe cât de spirituală pe atât de mondenă, frumoasă din multe puncte de vedere, dar nu reuşeam să comunicăm. La urmă am mers la Cairo şi, după multe căutări, am găsit-o. Era profundă, plină de graţie, frumoasă din toate punctele de vedere, în largul ei atât în lume cât şi în imperiile care o transcend. Simţeam că am găsit femeia perfectă”.

„Atunci de ce n-ai luat-o de soţie, Mulla?”, îl întrebă prietenul.

„Bietul de mine!”, spuse Nasrudin clătinând din cap, „şi ea căuta soţul ideal”.

Un celibatar îi ceru calculatorului să-i găsească tovarăşa de viaţă perfectă. „Vreau o fată micuţă şi graţioasă, căreia să-i placă sporturile nautice şi activităţile de grup. „Căsătoreşte-te cu un pinguin”, îi răspunse calculatorul.

A iubi înseamnă a primi pe un „altul” cu felul său de a fi, cu diversitatea sa, cu defectele sale, şi nu copia vreunui vis prostesc de-al nostru. Soţul perfect este cel care nu vrea o soţie perfectă.

MAREA CĂPETENIE

Pe vremea când toţi umblau cu picioarele goale, o mare căpetenie indiană, care avea picioarele sensibile şi inima necugetată, suferea mult din pricina mersului pe pietre şi pe pământul crăpat al tribului său.

După ce se gândi, luă o hotărâre importantă. Le porunci războinicilor săi să vâneze toţi bizonii din ţinut pentru a acoperi cu pieile lor moi toată suprafaţa pământurilor sale.

Neputându-şi schimba picioarele trebuia să facă ceva cu pământul! Cu preţul exterminării tuturor bizonilor…

Poporul rămase descumpănit. O delegaţie de războinici se duse la bătrânul şi înţeleptul şaman al tribului pentru a-i cere sfat. Şamanul le răspunse: „Sfătuiţi căpetenia să taie două bucăţi mici de piele de bizon pentru a-şi ocroti picioarele”.

Astfel apărură pantofii.

Un om merge la doctor şi-i spune: „Domnule doctor, mă doare peste tot. Când îmi ating capul, mă doare. Când îmi ating burta, mă doare atât de rău. Dacă-mi ating genunchiul cu degetul, mă doare; piciorul, mă doare. Ce pot face? Cum să-mi alin durerea? „Doctorul îl examina cu atenţie, iar apoi îi spuse: Corpul tău n-are nimic. Degetul ţi-e rupt”.

„Ceea ce iese din om, aceea spurcă pe om. Căci dinăuntru, din inima omului, ies cugetele cele rele…” (Marcu 7, 20 – 23) Pentru a-i schimba pe ceilalţi, începe întotdeauna cu tine.

CA ÎNTR-O OGLINDĂ

Într-o bună zi, împăratul trimise după unul dintre vasalii săi. În ţinutul său, acesta era cunoscut pentru cruzimea şi zgârcenia lui, supuşii săi trăind stăpâniţi de frică. Împăratul îi spuse: „Vreau să

pornești la drum și să-mi găsești un om cu adevărat bun". Acesta îi răspunse: „Prea bine, stăpâne" și supus, își începu căutarea, întâlni mulți oameni, vorbi cu ei, și după multă vreme se întoarse la împărat și-i spuse: „Stăpâne, am făcut precum mi-ai poruncit, căutând prin toată lumea un om cu adevărat bun. Dar nu-i de găsit. Toți sunt egoiști și răi. Nicăieri nu se găsește omul pe care-l cauți".

Împăratul îl lăsă să plece și trimise după un alt vasal, cunoscut pentru generozitatea și bunătatea sa și foarte iubit de către supuși, împăratul îi spuse: „Prietene, aș vrea să pornești la drum și să-mi cauți un om rău cu adevărat".

Și acesta ascultă și în călătoriile sale întâlni și vorbi cu multă lume. După o bună bucată de vreme, se întoarse la împărat și-i spuse: „Stăpâne, n-am izbutit. Sunt oameni necugetați, corupți, cărora nu le pasă de nimeni și de nimic, dar nicăieri n-am putut găsi un om rău cu adevărat. În ciuda scăderilor lor, toți au un suflet bun".

Odată, pe înserate, un țăran se așeză pe pragul modestei sale case bucurându-se de răcoarea serii. În apropiere, șerpuia un drumeag care ducea spre sat; un om care trecea îl văzu pe țăranul nostru și se gândi: „Omu' ăsta e fără greș un mare leneș, stă de pomană și cât e ziua de mare lâncezește pe pragul casei... „La puțină vreme, apăru un alt trecător. Acesta se gândi: „Omu' ăsta e un donjuan. Șade aici ca să se poată uita la fetele care trec, ba poate le mai și necăjește... „În fine, un străin care se îndrepta spre sat își zise: „Omul ăsta e de bună seamă un mare muncitor. A trudit toată ziua, iar acum se bucură de odihna binemeritată..."

La drept vorbind, nu putem ști prea uite despre țăranul așezat pe pragul casei, putem spune însă multe despre cei trei oameni are se îndreptau spre sat: primul era un leneș, l doilea un om rău, iar al treilea un mare muncitor.

Tot ceea ce spui vorbește despre tine; ai ales când vorbești despre alții.

ULTIMUL RETUȘ

Când au fost alungați din Rai, Adam și Eva au plecat plini de ciudă și supărare. Aveau fețele întunecate, gurile schimonosite de durere, iar inimile le erau pline de amărăciune.

Pe rând, se acuzaseră, se insultaseră, se amenințaseră.

„Nenorocitule, nu ești decât neputincios...", strigă Eva.

„E doar vina ta!", vocifera Adam până răgușí. Mergeau cu pumnii

încleştaţi, cu ochii scânteind de mânie şi împovăraţi foarte.

Toate acestea îl întristau nespus pe Dumnezeu.

Se hotărî deci să adauge ceva Creaţiei. Ceva ce nu fusese prevăzut în planul iniţial. Trecu uşor pe lângă bărbat şi femeie şi le atinse inima şi ochii.

Făcu lacrimile.

Adam şi Eva începură să plângă. Povara şi mânia ce-o aveau în suflet se topi. O nouă duioşie îi învălui şi se îmbrăţişară.

Poţi plânge, dacă vrei.

DREPTATEA

În timpul unei certe grozave, un chinez îl muşcă de nas pe un om. Fură duşi în faţa judecătorului. Chinezul se apăra cu străşnicie:

„Omul acesta e un impostor! Singur şi-a muşcat nasul!”, striga chinezul arătându-l pe celălalt cu degetul.

„Dar nasul se găseşte deasupra gurii”, protestă judecătorul. „Cum a făcut să-şi muşte nasul?”

„S-a urcat pe un scaun”, răspunse acuzatul.

Când ne-am hotărât să dăm vina pe cineva, nu există o logică valabilă. Există oameni care-şi storc creierii în continuu pentru a găsi un vinovat pentru tot ceea ce se întâmplă. Şi aceasta cu cruzimea şi instinctul killerului.

PROGRES

Atunci când bunica mea mergea s-o viziteze pe mama ei, îi trebuiau trei zile. O zi pentru călătoria în cabrioleta trasă de cai, o zi pentru a povesti şi pentru a afla ultimele noutăţi, un pic în bucătărie şi în grădină, iar a treia zi pentru drumul de întoarcere.

Atunci când mama mergea să-şi viziteze mama, îi trebuiau două zile. Călătorea cu trenul şi dacă avea noroc cu legăturile, rămânea seara primei zile, povestea ultimele noutăţi, iar a doua zi pleca.

Când o vizitez eu pe mama, îmi ia o jumătate de oră. Mă duc cu maşina şi, cum copiii se plictisesc şi sunt mereu în întârziere cu cumpărăturile la supermarket, rămân doar zece minute.

Dacă fiica mea mă va vizita într-o zi, cât timp îi va lua oare?

În sate, bărbaţii şi femeile se întâlneau la fântână şi povesteau, se informau, se ajutau la umplerea vaselor şi a găleţilor. Pe drumul de întoarcere, mergând agale sub povara apei, fiecare avea timp şi linişte să se gândească, ba chiar să se şi roage.

S-a introdus apoi apa potabilă. Astfel, fiecare rămâne acasă. Totul

e mai comod şi mai rapid. Dar nu mai este nimeni cu care să vorbeşti şi nici timpul pentru a te mai gândi.

CEEA CE SE VEDE

Un preot vorbea despre credinţă şi despre religie cu un prieten care se declara total ateu şi indiferent.

„Eşti un om bun şi un prieten drag. De ce nu te hotărăşti să devii creştin?", îl întrebă preotul.

„Pentru că dacă a fi creştin este ceea ce-mi spui tu, nu am putere să o fac. Iar dacă e ceea ce văd înjur, nu mă interesează deloc".

Un turist ajunse într-un oraş şi privea mirat numeroasele biserici care se înşiruiau pe strada pe care o străbătea în taxi.

„Se vede că locuitorii acestui oraş îl iubesc mult pe Dumnezeu", îi spuse el şoferului.

„Nu ştiu dacă-l iubesc pe Dumnezeu. Dar între ei nu se iubesc cu siguranţă!", răspunse şoferul.

„Nu este surd mai mare decât acela care nu vrea să vadă", spunea Lao Tze. Lumea nu-şi mai foloseşte urechile pentru a asculta. Se ascultă cu ochii. Ce vede lumea când se uită la un creştin?

SCRISORI DE DRAGOSTE

Un îndrăgostit insista de multe luni, fără succes, pe lângă femeia pe care o iubea, suferind îngrozitor datorită refuzului ei. Până la urmă iubita cedă. „Vino în locul cutare, la ora cutare", îi spuse ea.

La ora şi locul stabilit iubitul se găsi în sfârşit aşezat lângă iubita lui. Îşi băgă mâna în buzunar şi scoase un sul de scrisori de dragoste pe care le scrisese în lunile trecute.

Erau scrisori înflăcărate, care exprimau durerea pe care o încerca şi dorinţa-i arzătoare de a trăi bucuriile iubirii şi ale căsătoriei. Începu să i le citească iubitei. Orele treceau şi el continua să citească şi iar să citească.

La sfârşit femeia-i spuse: „Cum poţi fi atât de prost? Scrisorile tale vorbesc despre mine şi despre dorul tău pentru mine. Acum suntem aici, aşezaţi împreună, iar tu eşti absorbit de scrisorile tale prosteşti".

Sunt oameni care şed pe genunchii lui Dumnezeu şi care îi înşiruie pagini întregi dintr-o veche carte de rugăciuni.

CUTIA

Fetiţa pregătea un pachet pentru Crăciun. Învelea o cutie cu o hârtie aurie foarte scumpă. Dar hârtia, fundiţele şi panglica erau mult

prea multe faţă de cât era nevoie.

„Ce faci?”, o întrebă tatăl ei cu asprime. „Iroseşti toată hârtia! Ştii cât costă?”

Cu ochii plini de lacrimi, fetiţa se ascunse într-un colţ strângând la piept cutia învelită cu costisitoarea hârtie de împachetat.

„E pentru tine, taţi”, şopti ea.

Tatăl se înduioşa. Fusese poate prea sever. La urma urmei cadoul era pentru el.

Desfăcu încet panglica, desfăşură cu răbdare hârtia aurie şi deschise încet cutia Era goală!

Surpriza neplăcută îi reaprinse supărarea şi explodă:

„Şi tu ai prădat toată hârtia şi panglica asta pentru a împacheta o cutie goală?”

În timp ce ochii mari i se umpleau din nou de lacrimi, fetiţa spuse: „Dar nu e goală, tată! înăuntru am pus un milion de săruturi!”

De aceea, azi, la serviciu, un om ţine pe biroul lui o cutie de pantofi.

„Dar e goală”, îi spun cu toţii.

„Nu. E plină cu iubirea fetiţei mele”, răspunde el.

Era odată un băieţel, care cât mergea şi stătea la şcoală, îşi ţinea mereu pumnul de la mâna stângă închis. Când îl asculta învăţătoarea, se ridică şi răspundea ţinându-şi pumnul strâns, scria cu dreapta, iar pumnul de la mâna stângă tot bine închis şi-l ţinea.

Într-o zi, şi pentru a face pe plac celorlalţi elevi, învăţătoarea îl întrebă de ce stă astfel.

Băieţelul nu voia să răspundă, dar la insistenţele învăţătoarei şi mai ales pentru a-şi mulţumi colegii de clasă, se hotărî să-şi dezvăluie secretul.

„În fiecare dimineaţă când plec la şcoală, mama îmi dă în palma stângă un sărut, iar apoi, închizându-mi mâna îmi spune zâmbind: „Puiule, ţine mereu bine strâns în mână sărutul la mama!” De aceea ţin mereu pumnul închis, înăuntru se află sărutul mamei mele”.

REGELE NEGRU

Cei trei Magi veneau din diferite părţi ale lumii. Doi erau albi, al treilea era negru. Cei trei regi urmau steaua care-i călăuzea din înaltul cerului. Într-o noapte însă o pierdură din ochi.

Degeaba cercetau cerul, steaua luminoasă care-i călăuzise nopţi de-a rândul, dispăruse. Cei doi Magi albi, înţelepţi şi matematicieni

vestiţi din Mesopotamia, începură de îndată să traseze linii şi cercuri cu toiegele pe nisip. Apoi se cufundară în calcule şi ecuaţii tot mai subtile şi mai complicate. Pe Magul negru îl ţineau la distanţă căci, după părerea lor, el nu ştia nimic despre adevărata ştiinţă. Magul Negru profită de pauza neaşteptată. Cămilele erau obosite şi însetate. „Ar trebui să ne gândim şi la bietele animale", îşi spuse el. Făcu rost de o găleată şi se duse după apă la fântâna din sat. Se întoarse şi-i întinse găleata primei cămile.

În timp ce ţinea găleata sub botul cămilei, văzu din nou steaua care se oglindea în apa din găleată. Steaua dansa în tăcere pe apa pe care cămila o sorbea cu poftă. Astfel îşi regăsiră cei trei Magi drumul spre Betleem.

Părinţii deşertului istorisesc povestea unui bătrân care postise timp de şaptezeci de săptămâni mâncând doar o dată pe săptămână. Voia un răspuns de la Dumnezeu cu privire la înţelesul unui fragment din Scriptură, dar Dumnezeu întârzia să i-l descopere. Atunci îşi zise: „Iată cât m-am ostenit şi nu mi-a folosit la nimic; mă voi duce dar să-l întreb pe un frate. „Dar de abia închise uşa dând să plece, că îi fu trimis un înger al Domnului care-i spuse: „Cele şaptezeci de săptămâni de post ale tale nu te-au apropiat de Dumnezeu, dar acum că te-ai umilit până la a te duce la fratele tău, ţi-am fost trimis pentru a-ţi desluşi înţelesul fragmentului din Scriptură".

Îi descoperi înţelesul pe care-l căuta, iar apoi se duse de la el.

POVESTE CRUDĂ

Era odată un băiat care furase. Se aflase, iar băiatul se temea de reacţia tatălui, om cinstit şi preţuit de toţi.

În casă atmosfera era încordată în acea seară. După cină rămaseră doar tatăl şi băiatul.

Băiatului îi era teamă şi aştepta. Tatăl nu scosese o vorbă toată seara.

Pe neaşteptate, tatăl se ridică, se duse la şemineu şi luă cu hotărâre un vătrai. Vătraiul era încins şi ascuţit. Fără să scoată o vorbă, se îndreptă spre masă.

Înfricoşat, băiatul îl privea cu ochii mari.

Tatăl ajunse în faţa fiului, îşi puse mâna pe masă, iar apoi o străpunse cu fierul fără să spună un cuvânt. În toată viaţa sa, acel băiat nu mai fură niciodată.

O poveste crudă, desigur, dar dacă priveşti un crucifix la ce te

gândeşti?

RUGĂCIUNEA

Cateheta le puse întrebări copiilor despre rugăciune.

„Ia să vedem, tu îţi spui rugăciunile seara?”

„Sigur”.

„Şi dimineaţa?”

„Nu!”

„Dar de ce?”

„Ziua nu mi-e frică”.

Adesea, doar frica este cea care ne face să ne rugăm. Ce umilinţă pentru noi şi mai ales pentru Dumnezeu! Rugăciunea este simplitatea iubirii care vorbeşte.

Rugăciune care face să răsară soarele, rugăciune care bate în perete oricare ar fi alfabetul, rugăciune care ştie că de partea cealaltă cineva ascultă.

TREI CUVINTE

Era odată un tânăr şi ambiţios cavaler care era cunoscut pentru viaţa sa dezordonată. Un tovarăş inimos încercă să-l facă să se gândească la riscurile pe care şi le asumă înfăţişându-se în faţa Domnului, la ultima judecată, cu sufletul îngreunat de păcate.

„Nu mi-e deloc frică”, răspunse dispreţuitor cavalerul. „Ştiu că Dumnezeu este bun şi milostiv. Înainte de a muri voi rosti trei cuvinte prin care mântuirea veşnică îmi va fi asigurată. Voi spune: Iisuse, ai milă, iartă-mă”.

Tovarăşul său clătină din cap, iar cavalerul îşi continuă viaţa depravată.

Într-o seară, pe o furtună grozavă, tânărul nostru călărea cu repeziciune pe malurile unui fluviu umflat de ape, nevrând să întârzie la o petrecere. La un trăsnet, calul se sperie şi-l aruncă din şa tocmai în valurile învolburate ale fluviului. Ultimele trei cuvinte ale cavalerului înainte de-a muri fură: „Crapă, mârţoagă nenorocită!”

Doi peşti înotau unul lângă altul. Brusc, cel mai tânăr îl întrebă pe cel mai în vârstă: „Ce-o fi oare lucrul acela despre care vorbesc cu toţii?”

„Care anume?”

„Marea”.

Peştele mai în vârstă izbucni într-un hohot de râs zgomotos (mă rog, pe cât îi e cu putinţă unui peşte):

„Păi asta-i marea! Suntem în ea”.

„Nu cred”, dădu neîncrezător din cap peştele cel tânăr. „Asta nu-i decât apă sărată!”

Dar tocmai în apa sărată de zi cu zi ne câştigăm veşnicia.

CEI DOI TĂIETORI DE LEMNE

Doi oameni munceau în aceeaşi pădure tăind lemne. Copacii erau mari, puternici şi vânjoşi. Cei doi tăietori de lemne îşi foloseau securile cu aceeaşi măiestrie, dar cu metode diferite: primul lovea trunchiul cu o constanţă de neînchipuit, lovitură după lovitură, fără să se oprească decât câteva clipe pentru a-şi mai trage răsuflarea.

Cel de-al doilea făcea o mică pauză la fiecare oră.

La apus, primul tăietor de lemne era la jumătatea trunchiului. Era lac de sudoare şi n-ar mai fi rezistat nici cinci minute în plus. Al doilea, să vezi şi să nu crezi, terminase! începuseră în acelaşi timp şi cei doi copaci erau la fel!

Primului tăietor de lemne nu-i venea să-şi creadă ochilor! „Nu mai înţeleg nimic! Cum ai reuşit să termini când te opreai la fiecare oră?”

Celălalt zâmbi: „Tu ai văzut că mă opream după fiecare oră, dar n-ai văzut că profitam de pauză şi pentru a-mi ascuţi securea”.

Spiritul tău e asemenea securii. Nu-l lăsa să se ruginească. Ascute-l câte puţin în fiecare zi:

1... Opreşte-te zece minute şi ascultă puţină muzică.

2. Plimbă-te de câte ori poţi.

S. Îmbrăţişează în fiecare zi persoanele dragi ţie şi spune-le: „Te iubesc!”

4. Sărbătoreşte zile de naştere, aniversări, onomastici şi tot ce-ţi vine în minte.

5. Fii drăguţ cu toţi. Şi cu cei din casa ta.

6. Zâmbeşte.

7. Roagă-te.

8. Ajută pe cineva care are nevoie de tine.

9. Alintă-te.

10. Uită-te la cer şi priveşte spre înalt.

LUNA

Era odată o fată care, în fiecare noapte, se uita la lună. În acel petec de cer argintat i se părea că zăreşte chipul unui tânăr necunoscut. Sau nu era poate decât oglindirea vreunui vis. Fata aştepta şi suspina.

La celălalt capăt al lumii se găsea un tânăr care, în fiecare noapte, se uita la lună. Iar pe vălul acela palid i se părea că zăreşte chipul dulce al unei fete.

Tânărul nu era decât un biet arcaş. Astfel, într-o noapte, îşi luă săgeata cea mai bună şi mai iute, îşi încorda arcul din toate puterile şi ţinti spre chipul molcom al lunii.

Săgeata, tare ca oţelul şi iute ca fulgerul, atinse luna şi desprinse din ea o bucată. Căzând, bucata se rupse în două.

O parte căzu în poalele fetei, iar cealaltă la picioarele tânărului arcaş.

Fiecare şi-o legă în jurul gâtului ca pe un talisman.

Se vor întâlni oare? Se prea poate.

Dar noi, fiinţe umane, suntem toţi asemenea lor, rătăcim prin lume purtând cu noi jumătatea unui vis.

Foarte probabil, nu ştii cine are cealaltă jumătate de vis. De aceea, ca să nu greşeşti, fii drăguţ cu toţi cei pe care-i întâlneşti.

RESPONSABILITATEA

Un tânăr îl întrebă pe un învăţat: „Ce trebuie să fac pentru a salva lumea?"

Înţeleptul îi răspunse: „Tot ce este necesar pentru a face să răsară soarele mâine dimineaţă".

„Dar atunci la ce folosesc rugăciunile şi faptele mele bune, dăruirea mea în apostolat şi în voluntariat?", răspunse îngrijorat tânărul.

Înţeleptul îl privi liniştit şi-i spuse: „Pentru a fi treaz când va răsări soarele".

Soarele, Cristos, a răsărit. Dar noi preferăm să dormim.

„Şi nu este într-adevăr nicio soluţie pentru a aduce lumina?"

„Păi, spuse înţeleptul vesel, ai putea face şi tu ca bătrâna care se împingea în peretele vagonului pentru a face trenul să meargă mai iute".

STĂPÂNUL

Un tânăr bogat şi foarte ambiţios îi ceru ajutorul unui învăţat pentru a deveni cu adevărat mare. Maestrul îi dădu o sarcină ciudată: „Străbate ţinutul şi plăteşte oamenii pentru a te ocărî. Fă aceasta timp de un an".

Tânărul începu să străbată drumurile satelor şi oraşelor împărţind bani pentru a fi insultat cu cele mai grele şi mai felurite ocări. Toţi îl luau drept nebun.

Anul împlinit, tânărul se întoarse la maestru care-i spuse: „Acum poţi merge la Atena”. Tânărul ajunse la porţile cetăţii. Taman la intrare, stătea un personaj ciudat care-i insulta îngrozitor pe toţi cei care intrau în cetate. Cei insultaţi îşi ieşeau din fire, răspundeau, ameninţau, spumegau de mânie.

Tânărul nostru izbucni însă în hohote de râs: „Şi când te gândeşti că timp de un an am plătit lumea să-mi facă ceea ce faci tu!”

Celălalt deveni serios şi-i spuse: „Intră, cetatea îţi aparţine!”

Cea mai utilă tastă a aparatelor electronice este tasta „pauză”, „spaţiu”. Cel care se ştie stăpâni pe sine va ajunge să stăpânească lumea.

SPRIJINUL

Era odată un grădinar care legase lângă trunchiuleţul plăpând al unui copăcel un par zdravăn de frasin ca să-i ţină de proptea şi să-l ajute să crească drept.

Când vântul îmbia la dans, copăcelul adolescent îşi fremătata coroana tot mai deasă şi începea să se legene strigând: „Lasă-mă te rog, de ce mă ţii aşa? Uite, toţi copacii se lasă legănaţi de vânt. De ce doar eu trebuie să stau atât de ţeapăn?”

„Te-ai rupe”, repeta parul neclintit. „Sau ai creşte în poziţii proaste şi te-ai face urât şi strâmb”.

Tânărul copac se smucea din toate puterile, dar bătrânul par rezista mai înfipt şi mai încăpăţânat ca niciodată.

Într-o seară de vară, anunţat de tunete şi fulgere şi însoţit de rafale de grindină, un uragan se abătu asupra regiunii. Înşfăcat de tentaculele furioase ale vântului, copăcelul trosnea din toate încheieturile, iar coroana îi ajungea uneori până la pământ. Rafalele mai puternice mai că-l smulgeau din rădăcini.

„S-a sfârşit”, se gândea copăcelul.

„Rezistă, băiete!”, strigă însă bătrânul par care-şi adună puterile care-i mai rămăseseră în fibrele-i îmbătrânite şi înfruntă furtuna. Fu o luptă lungă, grea, extenuantă. Dar la sfârşit copăcelul era teafăr. Bătrânul par era însă mort, rupt în două. Copacul cel tânăr înţelese şi începu să plângă. „Nu mă lăsa! mai am încă nevoie de tine!”

Nu primi niciun răspuns.

O bucată de par mai era încă legată de tânărul trunchi ca într-o ultimă îmbrăţişare.

Azi, trecătorii privesc minunaţi la acel copăcel puternic care, în zilele cu vânt, pare că leagănă cu gingăşie o veche bucată de lemn

uscat.

Într-o vreme, într-o regiune sălbatică, bătrânii bolnavi erau lăsaţi să moară pe un munte inaccesibil. Într-o zi, un tânăr ţăran îşi duse bătrânul tată pe munte. Era pe punctul de a-l lăsa acolo, sprijinit de o piatră, când tatăl îi spuse: „Du-mă mai sus”.

„De ce?”, întrebă jiul.

„Pentru că tocmai aici l-am lăsat pe tatăl meu. Aş vrea să mor în alt loc. „Tânărul înţelese ce avea să i se întâmple lui în vreo treizeci de ani.

Îşi luă deci tatăl în spate şi îl duse înapoi acasă.

VEŞNICIA

Era odată un călugăr care ducea o viaţă senină şi liniştită. Nu-l tulbura decât un singur lucru. Îi era frică de veşnicie. Aleşii Domnului cântă mărirea lui Dumnezeu aşa cum fac călugării. Una e însă s-o faci o vreme şi alta o veşnicie. Pe cât de fericit se poate fi în prezenţa lui Dumnezeu, după ceva milioane de ani cine ştie ce plictiseală o mai fi fiind…

Într-o zi de primăvară, călugărul merse după obiceiul său să se plimbe în păduricea de lângă mănăstire. Aerul era proaspăt şi uşor, parfumat de mireasma ierbii şi a florilor.

Călugărul suspină gândindu-se la problema lui, când o ciocârlie începu să-i cânte chiar deasupra capului. Era un cântec atât de mlădios, de pur şi de dulce încât ascultându-l, călugărul îşi uită frământările. Niciodată nu mai auzise ceva mai frumos. Pentru o clipă ascultă vrăjit.

Se gândi apoi că era timpul să se alăture corului pentru rugăciune şi se grăbi înapoi. Foarte ciudat! îl înlocuiseră pe fratele portar cu un frate pe care nu-l cunoştea. Trecu un alt călugăr, iar apoi un altul pe care nu-i văzuse niciodată. „Ce doriţi?”, îl întrebă portarul.

Uşor iritat, călugărul nostru răspunse că nu voia decât să intre pentru a nu întârzia. Celălalt nu înţelegea.

Călugărul protestă şi ceru insistent să-l vadă pe abate. Dar şi abatele era un necunoscut, iar bietul călugăr fu cuprins de frică. Bâlbâindu-se puţin, explică că ieşise din mănăstire pentru o scurtă plimbare şi că zăbovise doar o clipă pentru a asculta cântecul unei ciocârlii, dar că se grăbi să se întoarcă pentru oficiul orei a şasea. Abatele îl asculta în tăcere.

„Acum o sută de ani”, spuse el la urmă, „un călugăr din această

abaţie, tocmai în acest anotimp şi la această oră, a ieşit din mănăstire. Dar nu s-a mai întors şi nimeni nu l-a mai văzut de atunci”.

Călugărul înţelese atunci că Dumnezeu îl ascultase. Dacă o sută de ani i se părură doar o clipă în starea de extaz în care-l cufundase cântecul ciocârliei, veşnicia nu era decât o clipă întru extazul în Dumnezeu.

Un profet îl deranja pe Dumnezeu fără încetare: „De ce nu faci asta? De ce n-o rezolvi pe cealaltă? Aşa vrei să continue lucrurile! Hai, intervino! Repede, nu mai zăbovi! Ce se va alege cu lumea dacă continuă în felul acesta?”

Până la urmă Dumnezeu îi spuse:

„De ce te consumi într-atât? Lasă să treacă aceşti treizeci şi cinci de mii de ani iar apoi vom mai vedea...”

Timpul lui Dumnezeu nu este acelaşi cu timpul oamenilor.

SFATUL

O femeie se prezentă la un specialist şi-l întrebă: „M-aţi putea ajuta căci am o mare problemă. Am dificultăţi cu soţul meu. În fiecare seară, când se întoarce acasă izbucnesc certuri grozave”.

Specialistul îi spuse: „E simplu”. „Bine. Şi ce trebuie să fac?” „În fiecare seară când vă auziţi soţul venind, puneţi-vă în gură aceste patru pastile roz, una după alta, nu toate deodată, iar apoi amintiţi-vă să le sugeţi încet, foarte, foarte încet”.

O săptămână după aceea, femeia se întoarse la specialist surâzătoare şi destinsă.

„Pastilele acelea sunt minunate! Aş dori o altă cutie. De când le iau, seara când vine soţul meu acasă, nu ne-am mai certat niciodată!”

Ministrul de Externe francez, Robert Schuman, povesti într-o zi de ce nu s-a căsătorit niciodată.

„Cu mult timp în urmă, călătorind cu metroul, am călcat din greşeală o doamnă pe picior. Înainte să-mi pot cere scuze, ea se răsti la mine ţipând: „Obişnuitul imbecil! Uită-te unde calci!” Ridicând apoi privirea spuse înroşindu-se: „Vă rog din suflet să mă scuzaţi domnule! Credeam că este soţul meu...”

„Limba e o parte mică a trupului, dar se poate lăuda cu lucruri mari. Un foc de nimic poate aprinde o pădure întreagă. Omul poate îmblânzi orice fel de animal. Limba însă, n-o poate îmblânzi nimeni. „(Epistola Sfântului apostol Iacob 3, 6 – 8)

PRINŢESA

A fost odată un rege care avea o fiică deşteaptă foc şi foarte frumoasă. Prinţesa suferea însă de o boală misterioasă.

Pe măsură ce creştea, mâinile şi picioarele-i slăbeau, în timp ce auzul şi văzul i se împuţinau. Mulţime de doctori încercaseră s-o vindece, dar în zadar.

Într-o zi, la curte sosi un bătrân despre care se spunea că ar cunoaşte secretul vieţii. Toţi curtenii se grăbiră să-l roage să vină în ajutorul prinţesei bolnave.

Bătrânul îi dădu copilei un coşuleţ de nuiele cu capac, şi-i spuse: „Ia-l şi ai grijă de el. Te va vindeca”.

Nerăbdătoare şi plină de bucurie, prinţesa deschise capacul, dar ceea ce văzu o umplu de uimire şi de tristeţe. În coşuleţ, zăcea un copil, doborât de boală, şi mai nenorocit şi mai suferind decât ea.

Prinţesa îşi lăsă sufletul cuprins de compătimire şi, în ciuda durerilor, luă copilul în braţe şi începu să-l îngrijească. Trecură luni, iar prinţesa nu avea ochi decât pentru copil. Îl hrănea, îl mângâia, îi surâdea, îl veghea nopţile, îi vorbea cu duioşie, chiar dacă toate acestea îi pricinuiau o mare suferinţă şi oboseală.

La aproape şapte ani după acestea, se petrecu ceva de necrezut. Într-o dimineaţă, copilul începu să zâmbească şi să meargă. Prinţesa îl luă în braţe şi începu să danseze râzând şi cântând, uşoară şi nespus de frumoasă cum nu mai fusese de multă vreme. Fără să-şi dea seama se vindecase şi ea.

Doamne, când mi-e foame, trimite-mi pe cineva care are nevoie de hrană; când mi-e sete, trimite-mi pe cineva care are nevoie de apă; când mi-e frig, trimite-mi pe cineva care trebuie încălzit; când sufăr, trimite-mi pe cineva pe care să mângâi; când crucea mea începe să fie prea grea, dă-mi crucea altuia s-o împart cu el; când sunt sărac, adu-mi pe cineva care e în nevoie; când nu am timp, dă-mi pe cineva pe care să-l ajut o clipă; când mă simt descurajat, trimite-mi pe cineva pe care să-l încurajez; când simt nevoia de a fi înţeles, dă-mi pe cineva care să aibă nevoie de înţelegerea mea; când aş vrea ca cineva să aibă grijă de mine, trimite-mi pe cineva de care să am grijă; când mă gândesc la mine, îndreaptă-mi gândurile către alţii.

LINGURIŢA

O bătrânică, pe patul de spital, vorbea senină cu preotul care venise s-o viziteze.

„Domnul mi-a dat o viaţă foarte frumoasă. Sunt gata să plec”.

„Ştiu”, şopti preotul.

„Aş avea însă o ultimă dorinţă: când mă vor înmormânta, vreau să-mi se pună în mână o linguriţă”.

„O linguriţă?” Preotul se arătă de-a dreptul surprins. „Dar de ce vrei să fi înmormântată cu o linguriţă în mână?”

„Întotdeauna mi-a plăcut să iau parte la cinele şi la petrecerile din parohie. Iar când ajungeam la locul meu, mă uitam repede dacă lângă farfurie era aşezată linguriţa. Şi ştiţi ce însemna aceasta? Că la sfârşit va veni prăjitura şi îngheţata”.

„Şi?”

„Însemna că ce era mai bun venea la sfârşit! Şi tocmai aceasta vreau să spun la înmormântarea mea când va trece pe lângă sicriul meu, lumea se va întreba: „De ce acea linguriţă?” Vreau ca dumneavoastră să le răspundeţi că am linguriţa în mână pentru că ceea ce este mai bun de-abia acum urmează”.

Un doctor nu era lăsat în pace de un pacient căruia îi era foarte frică de moarte. „Cum va fi acel moment doctore? Ce mi se va întâmpla?”

Doctorul deschise uşa camerei dând să plece, iar câinele bolnavului intră în fugă. Lătrând şi dând din coadă de bucurie, câinele sări pe pat copleşind mâinile şi faţa stăpânului de atâta Uns drăgăstos.

Doctorul spuse: „Aşa va fi. Cineva va deschide uşa şi...”

CUPRINS

CEILALŢI
LUPUL DIN BETLEEM
ASEDRJL
CEL MAIBUNVIN
BALTA
CAPITALUL
MĂSURA LUI DUMNEZEU
SOŢIAPERFECTĂ
MAREA CĂPETENIE
CA ÎNTR-O OGLINDĂ
ULTIMULRETUŞ
DREPTATEA
PROGRES
CEEA CE SE VEDE
SCRISORI DE DRAGOSTE
CUTIA
REGELE NEGRU
POVESTE CRUDĂ
RUGĂCIUNEA
TREI CUVINTE
CEI DOI TĂIETORI DE LEMNE
LUNA
RESPONSABILITATEA
STĂPÂNUL
SPRIJINUL
VEŞNICIA
SFATUL
PRINŢESA